

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1151

06.04.2025 (136)

Educația unui geniu al răului

de Gerhard Lauck

Partea 17

Închisoarea din Danemarca

Roskilde 1995

Când mi-am văzut prima dată camera, am fost șocată. Primul lucru pe care l-am observat a fost că *nu exista toaletă!* Doar o chiuvetă. Acest lucru însemna că trebuia să sun la room service ori de câte ori voiam să folosesc John-ul comun. (Oricine mă cunoaște cât de puțin știe că sunt plin de prostii. Prin urmare, chiar trebuie să folosesc mult John).

Al doilea lucru pe care l-am observat a fost un poster, probabil lăsat în urmă de un oaspete anterior. Mi-a părut foarte rău pentru tânăra doamnă. Era atât de săracă încât nu-și permitea nici măcar haine! Am început să îl îndepărtez, dar apoi m-am răzgândit. Poate că următorul oaspete se va bucura de el. Era drăguță, până la urmă.

Partea bună a lucrurilor este că acolo era o mică sală de gimnastică, așa că am reluat să ridic greutate.

Acest hotel a fost mic și confortabil. Personalul și oaspeții au devenit curând prieteni. Uneori ne vizitam seara pentru câteva ore. Chiar și să comandăm o pizza!

Porecla unui tânăr era "piratul". Provenea dintr-o familie importantă. Oricum, într-o zi s-a gândit că ar fi "cool" să câștige un sejur gratuit într-un astfel de stabiliment. Așa că a făcut o retragere neconvențională de la o instituție financiară. Apoi, pur și simplu s-a așezat pe treptele din față pentru a aștepta o călătorie gratuită.

Dintr-un motiv ciudat, a decis în curând că nu era chiar ceștile lui.

Mai târziu am întâlnit un pirat *adevărat* la un alt hotel! Fusese condamnat pentru piraterie. Când i-am menționat acest lucru lui Christian Worch, acesta i-a recunoscut imediat numele. Îl cunoștea de la el dintr-o vizită anterioară la un hotel. Este o lume mică!

Un alt oaspete avea o experiență de călătorie vastă în Rusia. Am făcut schimb de sfaturi de călătorie.

Unul dintre angajați mi-a spus o poveste amuzantă. Cu câțiva ani în urmă, unul dintre oaspeți a părăsit brusc hotelul fără să-și plătească nota de plată. Un an mai târziu, acesta s-a întors în vizită la un alt oaspete, a fost recunoscut și a fost convins să rămână până când își va plăti consumația.

Într-o zi foarte specială, am auzit muzică în fața ferestrei mele. Era un cântec de rezistență! Cineva trecuse cu mașina cu volumul la maxim, ca să pot auzi. Această atenție a fost emoționantă.

Copenhaga 1995

Acest hotel a fost mult mai mare. A fost mai frumos în multe privințe, dar tot nu existau toalete. Când noi, oaspeții, ne plimbam dimineața în curtea mare, vedeam pe jos pungi de plastic sparte, pline de mîzgă maro. Aparent aruncate pe ferestre în timpul nopții de către oaspeții cu intestine slabe și nasuri sensibile.

Am întâlnit un tip interesant aici. Era specializat într-o linie de produse asemănătoare cu cea a focurilor de artificii. Avea multe vânzări în Orientul Mijlociu. Avea sfaturi de călătorie pentru acea regiune, precum și pentru Asia de Sud-Est.

În ceea ce privește partea macabră, acest hotel a fost cândva locul unde au avut loc execuții.

Din păcate, șederea mea aici nu a durat prea mult. Am fost transportat cu un avion privat la următorul hotel. Pe drum, mi s-a oferit o bere. La început, nu prea am vrut-o. Dar apoi am cedat, pentru că m-am gândit că va trece mult timp până când o voi avea parte de următoarea. Dintr-un motiv oarecare, m-am simțit puțin neliniștit în acest zbor.

Partea cea mai proastă a fost că nu era nicio stewardesă drăguță! Nici o stewardesă deloc! Doar o jumătate de duzină de bărbați. Bineînțeles, aceasta a fost o mare dezamăgire.

Am observat securitatea laxă și mi-am dat seama că aș putea să iau cu asalt cabina de pilotaj și să îl domin pe pilot. Am fost tentat pentru o clipă. Un astfel de incident ar putea declanșa cu ușurință un incident internațional. Dar am decis să nu fac asta. Numiți-o vanitate sau ego.

Procesul meu de extrădare de la Curtea Supremă din Danemarca

Platforma acestui joc este echivalentul danez al Curții Supreme din SUA. Această instanță trebuie să se pronunțe asupra cererii Germaniei de extrădare a unui editor de ziar american, și anume a mea.

"Procurorul" pledează pentru extrădare. Acesta susține că ziarul în cauză conține ocazional materiale care încalcă legile din această țară.

Apărarea aduce următoarele argumente:

În primul rând, este discutabil dacă ceva din ziar ar încălca sau nu legislația daneză. Chiar dacă ar fi așa, acest lucru nu este relevant, deoarece ziarul este publicat în SUA. Este perfect legal în conformitate cu legislația americană și este protejat în mod expres de Primul Amendament.

În al doilea rând, legislația națională interzice extrădarea, dacă pedeapsa în țara de destinație este mult mai severă decât în această țară. În Danemarca, acest tip de "infrațiune" este de obicei pedepsit doar cu o amendă. Cea mai lungă pedeapsă cu închisoarea impusă vreodată a fost de două luni. Dar în Germania, aceasta este de cinci ani!

În al treilea rând, legislația națională și internațională interzice extrădarea în cazuri politice. Există un caz precedent. Un bărbat acuzat de implicare în asasinarea președintelui egiptean Anwar Sadat NU a fost extrădat. Curtea Supremă daneză a respins cererea de extrădare pe motiv că acest caz era "politic". Cazul aflat astăzi în fața Curții Supreme daneze este în mod clar strict politic. Prin urmare, cererea de extrădare trebuie să fie respinsă.

Cine câștigă?

Curtea Supremă daneză se pronunță în favoarea extrădării! Aceasta susține că acest caz "nu este politic"!

Mass-media din Danemarca deplânge această parodie. Ea trădează vulnerabilitatea țării la presiunea exercitată de guvernele străine.

De ce se întâmplă acest lucru?

Danemarca este supusă unei presiuni intense din partea Germaniei. Guvernul SUA nu face NIMIC pentru a contrabalansa această presiune. Dimpotrivă, un oficial al guvernului american își exprimă public neutralitatea SUA! Acesta este un semnal clar că SUA nu se opune extrădării acestui editor de ziar american. Așadar, Curtea Supremă se predă și ia o decizie politică.

Acest lucru creează un precedent foarte periculos! Aceasta este o amenințare pentru TOȚI americanii!

Închisoarea în Germania

Eram un tip atât de popular încât toate hotelurile locale mă voiau ca oaspete! Între 1995 și 1999, mi-am petrecut vacanța plătită de stat în patru instituții diferite.

Hotel #1A - The Dungeon Hamburg 1995

Când avionul meu privat a aterizat, am fost impresionat de primire. Mai multe vehicule mă așteptau pentru a mă escorta la noua mea reședință. Am călătorit într-o limuzină blindată. Măsurile de siguranță includeau brățări. Doar pentru mine. Am fost emoționată, chiar dacă nu erau tocmai elegante și se simțeau mult prea strânse.

În schimb, următorul hotel a fost o dezamăgire. Era întunecat și mohorât. Din fericire, am stat acolo doar pentru o zi sau două. Mai târziu am aflat că bunul meu tovarăș Christian Worch se cazase și el acolo cu câțiva ani mai devreme. Există o glumă în cercul meu de prieteni care spunea că, dacă ne-am aduna cu toții și am compara notele, am putea probabil să scriem o carte despre *fiecare hotel din țară*. Chiar și să le clasificăm.

Hotel #1B - Hotel Transit Hamburg 1995

Deși era o clădire separată, acest hotel temporar sau de tranzit era considerat oficial ca făcând parte din același hotel. A fost cu siguranță mai bun decât hotelul #1A, dar nici pe departe la fel de frumos ca primele două. Am stat aici timp de aproximativ o lună.

Hotel #2 - Securitate maximă Hamburg

Acesta a fost unul dintre cele mai interesante hoteluri. Sala de dușuri de la subsol fusese o cameră de execuție.

Cel mai important: a avut cea *mai bună mâncare dintre* toate hotelurile!

Partea negativă a fost încălzirea slabă.

Știind că îmi place liniștea și pacea, am primit o cameră privată în *aripa de maximă liniște*. Am petrecut 23 de ore pe zi în camera mea citind, scriind și făcând exerciții.

În fiecare zi, timp de o oră, cei o jumătate de duzină dintre noi, oaspeții speciali din această aripă, ne plimbam împreună în curtea frumoasă. În mod firesc, am devenit rapid prieteni. Când ești la Roma...

Unul dintre membrii personalului ne-a numit "*crème de la crème*" a oaspeților. Ne-am simțit flatați!

Printre prietenii mei de drumeție se numără:

* Blacky era un comerciant de condimente cu o vastă experiență în afaceri în Columbia. Poveștile sale făceau ca Vestul Sălbatic american să pară o școală de duminică. Evident, era foarte familiarizat cu călătoriile în America de Sud. Activitățile noastre aveau multe asemănări, în ciuda liniilor de produse diferite. Compararea notelor despre "opoziție", și anume "aplicarea legii", a fost foarte instructivă!

* Un tânăr era un colecționar de timbre rare. Tehnica sa agresivă de achiziție aproape că a ucis un concurent. Nici măcar un glonț în ceafă de la distanță mică nu a reușit să termine treaba. Încercând să fie de ajutor, invitații mai în vârstă și mai înțelepți au subliniat importanța a *cel puțin două cartușe*.

* Un negustor de blănuri a construit un fel de temniță sub casa sa pentru anumite activități "perverse". Ceva a mers teribil de prost. Rezultatul a fost o descoperire macabră într-un butoi cu acid.

* Un alt individ era un fost agent al poliției secrete comuniste. Pactul de sinucidere cu prietena sa a avut succes doar pe *jumătate*. Ea s-a întors în portbagajul mașinii lui. El a ajuns aici.

* Un alt bărbat mai în vârstă a avut amabilitatea de a lua un om foarte bogat într-o vacanță neașteptată. Apoi s-a oferit chiar să ajute familia omului să scape de unele lucruri urâte despre care se știe că sunt sursa tuturor relelor.

Numărul combinat al neînțelegerilor letale a fost mai mare decât numărul de persoane din aripa noastră.

Cei care încălcau regulile de circulație erau uneori plasați în aripa noastră. Uneori erau alarmați de compania pe care o aveau. Râzând, un membru al personalului a menționat că și propria soție era îngrijorată. În realitate, era perfect sigur. Spre

deosebire de gunoaiele din populația generală, grupul nostru de elită era inteligent și rațional. În plus, este atât nepolitic, cât și o afacere proastă să ucizi fără un motiv întemeiat!

Servitorul nostru de mâncare locuia în aripa noastră, dar nu se plimba și nici nu făcea duș cu noi. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții în hoteluri. Un interval între două șederi la hotel durase doar o zi. Se pare că doamna rea care l-a luat în primire a încercat să se forțeze cu el! Ea s-a întors într-un lac, iar el s-a întors la hotel.

Într-o zi, "procurorul adjunct" și asistentul său au făcut o vizită surpriză în camera mea. A spus că este în căutarea unei scrisori. Își amintea că o văzuse mai devreme, dar că scăpase cumva de cenzură. (Nu a reușit să o găsească. Mai târziu, am găsit-o și am distrus-o.)

În timp ce îmi căutau prin corespondența mea extinsă, m-am gândit să-mi târăsc patul în fața ușii, baricadându-ne astfel pe toți trei în camera mea. Apoi am plănuit să-i spun: *Mai întâi mă acuzați că sunt un terorist! Apoi te-ai lăsat prosteste să ajungi în această situație dificilă! Te pot ajuta cu ușurință să-ți demonstrezi afirmația de terorist... omorându-vă pe amândoi aici și acum!* - Bineînțeles, nu am făcut asta!

După numai un an petrecut în acest mediu relaxant, am fost dezamăgit să aflu că urma să plec în curând. Ceilalți oaspeți m-au consolat.

Hotel #3 - Hotel de lux Hamburg 1996 - 1997

Acesta a fost unul dintre cele mai frumoase hoteluri! Avea chiar și picturi murale frumoase din vremurile bune! Încălzirea era, de asemenea, modernă, chiar dacă clădirea în sine era veche. Eram la etajul al doilea, așa că aveam o priveliște frumoasă asupra țării. Chiar și o moară de vânt!

Terenurile aveau o semnificație istorică. De la fereastra mea, puteam vedea ultimele clădiri rămase dintr-un vechi lagăr de concentrare. Acesta fusese folosit de *ambele tabere* în timpul și după cel de-al Doilea Război Mondial. Nu în același timp, bineînțeles. Cel puțin nu în aceeași *capacitate*. Au jucat pe *rând* rolul de *oaspete* și *gazdă*. Tatăl unui prieten de-al meu fusese oaspete.

Sala de sport a fost deosebit de frumoasă. Trebuie să mărturisesc că uneori am fost puțin răutăcioasă. De exemplu, îl întrebam pe un alt coleg dacă aș putea să văd dacă pot ridica aceleași greutate. Apoi făceam asta cu O SINGURĂ mână și mă prefăceam că sunt dezamăgit de cât de slab am devenit la bătrânețe. Odată, un tânăr a devenit curios și a încercat în zadar să ridice aceleași greutate cu DOUĂ

mâini. Oricum, mai târziu, unul dintre amicii mei care ridicau greutatea a apărut și el la următorul hotel.

Atunci când setările maxime ale aparatelor de ridicat greutatea erau prea mici pentru mine, am trecut pur și simplu la utilizarea unui singur braț sau a unui singur picior pentru același exercițiu. Până atunci, rupsesem deja un aparat și îndoisem o bară de oțel la un altul.

Ceilalți invitați erau băieți de treabă. Nici unul dintre ei nu mi-a făcut vreodată probleme.

Pentru prima dată după luni de zile, camera mea avea atât o oglindă bună, cât și o lumină bună deasupra ei. Când m-am uitat în ea pentru prima dată, am fost surprins să văd un bătrân urât și bătrân care se uita la mine. Evident, era o gaură în perete. Mă uitam la cineva din camera alăturată. Totul era o glumă proastă!

Unul dintre oaspeți a lucrat la negru ca ospătar. Acesta a spus că este un loc minunat pentru a achiziționa ceasuri scumpe la prețuri foarte mici. Aparent, unii oaspeți noi erau disperați după produse farmaceutice.

După câteva luni, am auzit că urma să fiu mutat la un alt hotel. Nu am vrut să plec de aici. Dar ce pot să spun. Este doar o parte din povara popularității.

Hotel #4 - Casa mea departe de casă Hamburg 1997 - 1999

Primele mele două luni în acest hotel au fost o *mare dezamăgire!* Camera mare în stil cazarmă, plină de zgomot, fum și cele mai rele lucruri îmi afectau sănătatea.

Un membru al personalului de nivel superior mi-a șoptit că managerul hotelului nu era un mare fan al meu. Cred că era nemulțumit de așteptarea lungă și s-a descărcat pe mine.

În timp ce eram în cazarmă, un coleg de cameră plin de culoare mi-a povestit următoarea întâmplare:

Știam că ticălosul ăsta mă trădase, așa că am decis să mă răzbun. Am intrat în bar cu un pistol mitralieră. Am țintit-o spre genunchiul lui și am descărcat tot încărcătorul. Apoi am pus un alt încărcător și l-am descărcat în celălalt genunchi. Apoi am pus pistolul pe masă, m-am așezat și am așteptat poliția. Avocatul meu a subliniat că, în mod evident, am țintit spre picioarele lui, deci nu a fost o tentativă de omor. Sentința maximă era de patru ani. Eu am primit DOUĂ.

În momentul în care am auzit aceste cuvinte, ispășeam o pedeapsă de PATRU ani pentru publicarea unui ziar! În America!

Am avut o mică discuție sinceră cu managerul de nivel mediu care se ocupa de aripa mea. Când l-am informat că urma să îl reclam pe el și pe colegii săi pe nume

prietenilor mei, s-a albit! Mă așteptam la represalii, dar nu s-a întâmplat nimic în acea zi sau în următoarea.

Apoi, un membru al personalului hotelului a venit în cameră și m-a rugat să îl urmez. Spre surprinderea mea, m-a dus într-o altă aripă a hotelului. Când am intrat în biroul managerului acelei aripi, acesta mi-a spus: *Sunteți mutat în aripa mea. Tot ceea ce îmi cereți și am puterea de a vă acorda, vă voi acorda!*

Ce tip!

Viața în această aripă era infinit mai bună decât în acea cazarmă!

În timp ce mă aflam acolo, televiziunea germană a filmat chiar o scenă pentru o emisiune polițistă în această aripă.

Mai târziu, am fost mutat în capătul holului, într-o extensie nou construită, cu camere curate complet noi. Primăvara, puteam vedea vreodată un copac mic înflorind în curtea privată chiar în fața ferestrei mele. În plus, aveam în continuare același șef de aripă, un tip simpatic.

Pe parcursul întregii mele vacanțe, am corespondat cu binevoitori din întreaga lume. Mi-am arătat recunoștința trimițând fotografiile mele (de bun gust) cu bebelușii mei nud tuturor corespondentelor mele de sex feminin. Sub numele meu, în loc de obișnuitul "Prizonier politic", puneam titlul "Simbol sexual și birocrat".

Într-o zi, un manager senior m-a amenințat brusc că va lua măsuri oficiale împotriva mea. De ce? Pentru că mă numisem "prizonier politic" într-o scrisoare adresată unuia dintre avocații mei. Acesta a insistat că regimul nu are niciun prizonier politic, prin urmare această afirmație era o *calomnie*!

S-a ajuns la un compromis. El a rămas cenzorul *publicațiilor* mele, pe care le *confisca întotdeauna*. Dar simpaticul meu șef de aripă a devenit cenzor pentru toată *correspondența* mea, pe care *nu a confiscat-o niciodată*.

Apropo, una dintre publicații era a unui grup de ajutorare a deținuților. Același grup de ajutorare a prizonierilor, care supraviețuise Războiului Rece, a fost ulterior interzis de regimul *democratic* după căderea comunismului!

Mulți prieteni și simpatizanți m-au vizitat la hotel. Chiar și un căpitan de poliție pensionat!

Desigur, preferatele mele au fost domnișoarele atrăgătoare. Odată, trei dintre ele stăteau cu mine. Numele lor erau Lisa, Uschi și Bärbel. Ceilalți oaspeți din sala de vizită erau geloși. Cu siguranță a fost grozav pentru ego-ul meu.

Ori de câte ori se ivea ocazia de a mă săruta pe șah, uneori făceam pe prostul și o sărutam pe buze pe tânăra fată. (Fără limbă! Fără pipăială! Nu voiam să-mi forțez norocul. În plus, aceste domnișoare erau destul de amabile să mă viziteze și să-mi ridice moralul. Nu am vrut să le supun la o pedeapsă crudă și neobișnuită). Ar fi fost puțin jenată, dar nu ar fi spus nimic. Uneori, a fi un bătrânel poate avea avantajele sale.

Am fost, de asemenea, foarte încântată să o cunosc în sfârșit pe Christa. Această bună prietenă a lui Kühnen jucase, de asemenea, un rol important în organizația naționalistă de ajutorare a prizonierilor.

Nu am folosit sala de forță aici. Dar am făcut exerciții în camera mea. Rutina mea zilnică includea un set de 150 de flotări, 1.100 de abdomene și 2.500 de îndoiri adânci ale genunchilor.

Mai târziu, am atins vârful de vârstă, pe la mijlocul anilor '50, cu 300 de flotări *într-o singură serie în fiecare zi*. Am încetat să mai ridic greutatea încă de la jumătatea vârstei de cincizeci de ani. Puteam să încordez 150 lb.

De asemenea, stăteam în vârful degetelor de la picioare, îmi întindeam brațele în lateral, orizontal față de podea, și strângeam și desfăceam pumnul de 14.000 de ori. Numai acest exercițiu a durat 45 de minute. Asta nu a fost o problemă. Aveam destul timp de pierdut. În plus, degetele puternice sunt utile în lupta corp la corp și pentru cățărare.

În afară de corespondență și exerciții fizice, am petrecut mult timp citind. Mai ales istorie și fizică teoretică pentru profani. Eram fascinat de microcosmos și macrocosmos. O enigmă la care am lucrat a fost numărul de atomi din universul cunoscut. Ori de câte ori întâlneam într-o carte numere potențial utile, le memoram. Făceam toate calculele în minte, astfel încât să nu fie prea ușor. În cele din urmă am ajuns la 10 la puterea 70th.

O altă problemă care m-a intrigat a fost posibilitatea existenței vieții inteligente pe alte planete. Și, mai important, șansele unui contact semnificativ cu acestea.

La urma urmei, ce formă de viață inteligentă și sănătoasă ar vrea să aibă de-a face cu ființele umane? Dacă aș fi în locul lor, cu siguranță nu aș vrea. Tu ai vrea?

Bineînțeles, mi-am continuat celelalte "exerciții mentale" zilnice. Este ușor pentru cineva să-ți ia bunurile *fizice*, dar este mai greu pentru el să fure ceea ce *ai în minte*. (Am reușit să țin ascunsă niște valută timp de câteva luni).

Din păcate, acest rai pe pământ nu avea să dureze!

În tinerețea mea, eu și unul dintre frații mei am fost otrăviți din greșeală. El se afla la terapie intensivă. Deși a supraviețuit, i s-a spus că efectele pe termen lung l-ar putea ucide într-o zi. Așa s-a întâmplat, când el era de vârstă mijlocie. Cazul meu a fost mai puțin grav. Cu toate acestea, când am ajuns la *aceeași vârstă pe care o avea el în momentul morții sale*, am început brusc să prezint în mod *dramatic aceleași simptome*!

M-am temut pentru viața mea!

În cele din urmă, am fost dus la spital pentru analize. Când au venit rezultatele, am vizitat medicul hotelului pentru a auzi verdictul. Ea s-a uitat mult timp la rapoarte. În tăcere. Cu o față foarte serioasă. Apoi mi-a spus două lucruri:

În primul rând, totul a fost *bine*.

În al doilea rând, a *recomandat oficial eliberarea mea anticipată din motive medicale*.

Hmh...

Cu toate acestea , conducerea hotelului mi-a *permis cu* amabilitate să rămân oricum. Ba chiar a *insistat* asupra acestui lucru. La urma urmei, mai aveam încă mai mult de un an de concediu care îmi era datorat.

În orice caz, m-am gândit că aceasta s-ar putea dovedi a fi o vacanță care *nu se termină niciodată*. Așa că am făcut singurul lucru logic în aceste circumstanțe:

Am scris ultimele mele scrisori de adio celor dragi...

Cu toate acestea, viața sau moartea nu era cea mai mare preocupare a mea. Știam că, dacă aș fi murit într-un hotel administrat de guvern, colegii mei disidenți nu ar fi crezut niciodată că nu a fost de fapt o *crimă*. Acest lucru ar putea declanșa o escaladare și un adevărat terorism. Acesta era ULTIMUL lucru pe care mi-l doream!

Bineînțeles, mi-am amintit și următoarea conversație, pe care am avut-o pe vremea când încă mă aflam în aripa de maximă serenitate a Hotelului #4.

Nu veți părăsi Germania în viață!
Sie werden Deutschland nicht lebend verlassen!

Stă chiar în fața mea. Se uită în ochii mei. Pentru o clipă, studiez chipul bărbatului care tocmai a rostit aceste cuvinte. Căutarea mea pentru orice indiciu al unui înțeles ascuns este zadarnică.

Pare a fi foarte serios!

Ar fi o onoare să mi se permită să mor pentru munca Fuhrerului! Răspund sfidător. (*Es wäre eine Ehre für das Werk des Führers sterben zu dürfen!*)

Acum el este cel care este evident surprins.

Serios? (Wirklich?)

Bineînțeles! (Natürlich!)

Pare dezamăgit. Apoi se întoarce și părăsește camera.

Mă gândesc la două întrebări:

În primul rând: Chiar vorbea serios? Sau doar un actor bun?

A doua: Dacă și când mă voi afla în fața călăilor mei și voi ști că moartea este la doar câteva secunde distanță, care ar trebui să fie *ultimele mele cuvinte exacte*?

Cu toții trebuie să murim cândva. Eu vreau să mor cu bine. Vreau ca moartea mea să însemne ceva. Să sperăm că voi reuși ceva. Când mă voi alătura strămoșilor mei, vreau să pot ține capul sus și să-i privesc în ochi.

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

